

Song song

Cửa mở, gã giật mình kinh hãi nhận ra người khách lạ vừa bấm chuông mang gương mặt giống hệt mình.

“Chào anh!”

Hắn là người anh em song sinh thất lạc bấy lâu nay của gã, hôm nay thỉnh linh xuất hiện? Không! Làm gì có chuyện đó. Gã rùng mình lần nữa, mồ hôi túa ra, miệng ú ớ.

“Chắc anh bất ngờ lắm...”

Phải rồi, thêm một cơn mơ quái dị đây mà. Tỉnh lại nào, có gì là vui vẻ khi đứng đối diện với chính mình cơ chứ, mà lại chẳng phải ở trước gương.

Hắn nở một nụ cười mang dáng vẻ chua chát. Ôi trời, nụ cười quen thuộc của gã! Đồ mạo danh, đồ “copy”, đồ nhân bản vô tính! Gã toan thét vào mặt hắn nhưng rồi chỉ lặng im thin thít.

“Tôi không biết đi đâu cả, cho tôi vào nhà nhé.”

Vào, ừ thì vào. Gã đóng sầm cửa lại khi hắn bước thẳng vào trong, cứ như đã rành rẽ mọi góc ngách trong căn nhà từ lâu vậy.

Cho đến khi cả hai đã yên vị trên bộ xa-lông, gã vẫn không thôi cơn thắc mắc và căng thẳng được bao nhiêu. Vớ nhanh bao thuốc lá trên bàn, rút một điếu, châm lửa, rít ngập sâu vào lồng ngực. Gã nhả hơi, làn khói trắng lơ lơ nhờ phả lên cao, trôi vào thỉnh không, tan đi, bay về đâu xa xôi tít tắp.

Đỡ hơn rồi. Nào... giờ thì nói đi, tên kia, rốt cuộc người là ai?

Hắn quan sát gã từ nãy giờ, cũng có ý xin một điếu thuốc. Gã chìa bao thuốc về phía con người kỳ lạ.

“Cảm ơn anh...”

Gã châm lửa cho hắn, người nhòai ra phía trước, mắt càng mòm mòm một rõ ràng hơn. Trời ơi, sao mà như in như hệt, cả nốt ruồi nơi đuôi mắt phải, những nếp nhăn trên vàng trán dô, mái tóc lòa xòa lấm tẩm sợi bạc. Không thể hiểu nổi.

“Tắm gương trong nhà tắm... vỡ rồi phải không anh?”

Gã giật nảy mình. Cái quái gì nữa đây?

Thời gian ngưng đọng mất một lúc lâu. Đôi lần gã cũng nghĩ thời gian đã ngưng đọng thật rồi, kể từ khi vợ gã ra đi.

Phải, tắm gương đã vỡ, chính tay gã đập nát nó, trong cơn điên cuồng thịnh nộ nhất, chỉ vừa mới đây thôi.

Hắn rít một hơi thuốc, gương mặt “sao y bản chính” trầm ngâm ngó lên trần nhà. Rồi đột ngột hỏi:

“Anh có tin ngoài thế giới anh sống, có một thế giới khác song song cùng tồn tại không?”

Chuyện chi đây, gã khẽ rùng mình, thẳng cha này đang nói nhăng nói cuội gì vậy? Mà cũng phải, một tên quái dị bỗng dưng ghé thăm nhà thì tuôn ra những lời quái dị cũng là bình thường thôi. Nghĩ rồi gã vẫn chỉ im lặng chăm chú lắng nghe, rất nỗ lực để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi say mê nghiên cứu vấn đề này từ lâu lắm rồi. Mọi người đều nói tôi bị điên...”

Ánh nhìn của hắn tràn trề ử dột và thiếu não. Tự nhiên gã thấy dâng lên trong lòng niềm cảm thông sâu sắc. Người đàn ông giống hệt mình hẳn có rất

nhieu tâm sự đè nén trong lòng, cứ để cho hẳn tự do giải bày. Dù sao lâu nay gã cũng đã bỏ quên thói quen đối thoại mất rồi, kể cả với vợ - người gã từng hết mực yêu thương.

“Nhưng tôi đâu có điên! Thế giới có nhiều hơn bốn chiều. Thế giới có rất nhiều chiều!”

Gã đếm lẩm nhẩm trong bụng. Một, hai, ba, bốn.... Ba chiều không gian. Một chiều thời gian.... Ừ, bốn chiều. Mà dẫu ít hơn, nhiều hơn thì đã làm sao nhỉ, có gì là khủng là điên? Nhưng thôi không sao, điên cũng được, khủng cũng được. Gã tự nhận mình vốn cũng là một thằng khủng. Giờ lại đang ngồi lắng nghe một kẻ điên. Cảnh huống càng có vẻ khủng điên hơn khi “thằng khủng” và “kẻ điên” giống in nhau như hai giọt nước.

Nghĩ đến đó gã chợt thấy nhột nhạt quá, không kìm được bật cười lên thành tiếng. Cười như khủng, hệch hệch.

“Anh ơi, xin đừng cười tôi. Tôi đã lãnh quá đủ lời chế giễu và khinh miệt rồi...”

Trời đất, tên này nhạt cảm thật. Gã nào đâu có cười hẳn. Mặt gã nghiêm trọng trở lại như từ đầu đến giờ.

“Anh không tin cũng được. Sự thật vẫn là sự thật. Tôi đến từ một chiều không gian khác.”

Tin chứ. Gã tin. Sao lại không? Hình hài đang ngồi trước mặt gã bằng xương bằng thịt cơ mà. Điều gì khác thường đâu có nghĩa là nó không thể xảy ra. Như chuyện vợ chồng gã hiếm khi nào tâm tình cùng nhau dẫu sống chung một nhà, nói ra chắc gì có người tin. Vẫn là sự thật đấy thôi.

Ngày mới cưới, gã mê nhất là mái tóc vợ. Mái tóc đen dài óng ả thơm thơm mùi bồ kết. Thời buổi này nấu được một thau nước bồ kết để gội đầu đã là chuyện gần với viễn tưởng lắm rồi. Yêu vợ, gã tìm mua bằng được dầu gội hương bồ kết. Vợ gã thích lắm, bảo: chải tóc cho em đi, ông xã! Hai vợ chồng đứng trước gương, gã cầm lược chải thật đều và nhẹ. Anh yêu em lắm, bà xã. Em cũng yêu anh...

Gã còn nhớ hôm ấy đã quá đổi bàng hoàng. Đầu mất rồi mái tóc dày đen nhánh?

“Đẹp không anh? Màu “mốt” nhất đó!”

Gã ậm ừ. Đẹp, đẹp lắm. Nhưng anh vẫn thích màu đen hơn.

“Ồi dào, lỗi thời rồi anh. Anh muốn em bị người ta chê là “bà già thể kỷ trước” hay sao?”

Khuya gã không ngủ được. Gã ngồi dậy, nhìn vợ vẫn đang say giấc nồng. Bình thường gã sẽ ôm vợ, hít hà hương bồ kết thật lâu cho đến khi chìm sâu vào một thế giới khác. Thế giới đó chỉ có vợ chồng gã, sau này còn thêm hai đứa con xinh như thiên thần nữa. Nhưng tất cả đã bị thay thế bằng mùi thuốc nhuộm hăng hắc nồng nặc. Khó chịu quá, gã hắt xì, nhảy mũi liên tục, đành đi xuống nhà ngồi một mình tỉnh lặng trong đêm.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Không. Đầu có gì. Tôi đang nghe anh bạn nói mà.

“Tôi sẽ kể anh nghe làm cách nào tôi đến được đây.”

Hắn đã cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của gã rồi. Vậy thì nói đi, anh bạn.

“Chiều không gian nơi tôi sống song song với chiều không gian của anh. Mọi thứ đều y hệt nhau, từ sự vật, nhà cửa, con người.... Tất nhiên, cả tôi và anh nữa. Bình thường, chẳng cách nào để chúng kết nối được với nhau. Như hai đường thẳng song song không thể cắt nhau vậy...”

Song song? Lẽ đâu chừng vợ chồng gã vốn cũng là hai đường thẳng song song. Vì song song nên chẳng bao giờ tìm thấy điểm chung, luôn luôn bất đồng. Gã không tin được! Tình yêu của cuộc đời gã, người phụ nữ gã đã lựa chọn... hóa ra lại ở một thế giới song song, tách biệt hoàn toàn với gã?

Con người anh cổ hủ lạc hậu quá chừng!

Ừ đúng. Gã cổ hủ lạc hậu. Gã ắt không thuộc về thế giới hiện đại này với bao nhiêu quần áo, xe cộ, di động... thay đi đổi lại xoành xoạch. Gã có máu nghệ sĩ, mê đọc sách, thích vẽ tranh, mê luôn cả thuốc lá và rượu. Nàng mê mua sắm, mê thời trang, mê hàng hiệu.

Tôi thật sai lầm khi lấy anh.

Gã im lặng cười chua chát, nốc cạn ly. Ôi, mồ chôn của tình yêu. Cuộc sống sao lại ngọt ngào thế này.

Anh cứ mơ về cái ngày xưa của anh đi, đồ nát rượu!

Đủ lắm rồi! Gã nhận ra tình yêu dành cho vợ nhiều phần thuyên giảm. Gã chỉ say mê một vài điều, mà cứ nghĩ mọi chuyện trên đời đều hoàn hảo. Những lúc thất vọng buồn bã nhất, rượu luôn là người bạn chí cốt của gã.

“Không có gì là hoàn hảo, phải không anh?”

Gã gật gù. Hắn nói trúng tim đen gã rồi.

“Tôi tiếc nuối lắm...”

Tiếc, phải, gã cũng tiếc. Những ngày vui thường chẳng được bao lâu.

“Giá tôi được như anh, có một gia đình để mà thương yêu.”

Hắn đang làm nhằm gì vậy? Gã ngược lên nhìn hắn.

“Vì mãi tìm kiếm những thế giới song song, tôi đã bỏ cả thời trai trẻ chỉ để theo đuổi nó. Tôi từng có người yêu, từng chuẩn bị xây dựng gia đình. Vậy mà, tôi lại sẵn sàng vứt bỏ tất cả...”

Hắn vứt bỏ tất cả sao? Gã nhớ mình cũng đã làm thế.

Tôi đi đây, chào anh. Anh cứ việc say.

Đi đi, cứ đi đến thế giới nào em mong muốn. Trong cơn say gã đập phá tất cả. Gã loạng choạng lảo đảo bước vào nhà tắm, soi mình trong gương. Gã đã thấy gì nhỉ.

Gã đã thấy... hắn. Trời ơi, nhớ rồi, gã đã thấy hắn. Chính là hắn.

Con người cô độc chằm chằm nhìn gã từ trong gương.

Trước tấm gương này hắn đã từng chải tóc cho vợ. Triu mến nâng niu từng xớ tóc dày thơm ngát, gã chỉ ước cho tới khi già ngày nào mình cũng vẫn được chải tóc cho nàng. Hai vợ chồng nhìn ngắm nhau trong gương, gã ôm nàng từ đằng sau, đặt lên môi một nụ hôn dịu ngọt yêu thương. Bà xã ơi! Em đâu rồi? Bà xã của anh ơi!

Hình ảnh vợ gã trong gương vội nhạt nhòa tan biến nhanh như làn khói thuốc trắng bệt bật bốc lên cao. Chỉ còn lại mình gã. Và hắn, từ trong gương, nhìn ra.

“Tắm gương trong nhà tắm tự vỡ, hay do anh đập nó?”

Vỡ rồi, nát rồi. Hấn còn hỏi làm gì nữa. Gã chỉ biết gương đã vỡ, không bao giờ lành lại nữa, vậy thôi.

“Anh tin không? Thế giới của tôi và anh được liên kết bằng chính tấm gương ấy.”

Thật sao? Gã đang chìm vào màn sương của ký ức, vẫn nghe văng vẳng rất rõ lời hấn bên tai.

“Tôi chỉ tình cờ phát hiện ra thôi, trong một thí nghiệm nhỏ. Các chiều không gian ở một vài thời điểm bất thường sẽ xuất hiện những điểm dị biệt quện xoắn vào nhau. Chính vào thời khắc tấm gương ấy vỡ trước mặt anh, tôi đã làm một bước “nhảy vọt” để đến được thế giới này.”

Vậy là nhà nghiên cứu thế giới song song đã thành công trong nỗ lực du hành sang một thế giới khác. Gã nở nụ cười quen thuộc ra vẻ chúc mừng. Nhưng lát sau gã biết gã không cười vì điều đó. Gã đang tự cười chính mình.

Cực nhọc cất tiếng, gã gặp hơi nhiều khó khăn vì đã gần như quên hẳn giọng của mình, cũng kha khá lâu rồi.

“Anh... có thể đi qua chiều... không gian khác. Liệu... anh có thể... đi ngược thời gian... không?”

Hấn tròn mắt trước câu hỏi của gã, đắn đo một lúc cho câu trả lời.

“À. Tôi nghĩ luôn có ít nhiều khả năng...”

Gã muốn đi ngược thời gian. Có thể gã sẽ sớm trở thành nhà nghiên cứu vấn đề vượt thời gian. Hình ảnh mái tóc dài thơm thơm mùi bồ kết lại hiện ra, kéo hấn đi vào miền ánh sáng xa xăm nào đó, về những kỷ niệm yêu thương.

Gã hồi hộp quan sát hấn. Biết đâu chừng từ hôm nay, gã cũng có thêm một người bạn đồng hành?

“... Nhưng tôi không nghĩ đó là ý hay.”

Trán gã đội lên những nếp nhăn.

“Tại... sao?”

“Theo kiến thức hạn hẹp của tôi về khả năng du hành vượt thời gian, nếu chúng ta quay về quá khứ, mọi ký ức sẽ bị xóa sạch.”

“Nghĩa là...?”

“Anh sẽ không thể biết anh là ai, từ đâu đến, mục đích của chuyến đi ngược thời gian đó là gì. Vậy chỉ uổng công anh thôi.”

Hấn buồn bã rít một hơi thuốc dài rồi tiếp tục.

“Tôi gọi đó là “cái giá phải trả” cho những cố gắng phá vỡ quy luật của tự nhiên. Cũng như tôi sắp phải lãnh “cái giá phải trả” cho chuyến du hành này đây.”

Hấn nói gì vậy? Hấn sắp phải gánh chịu chuyện gì. Tim gã đập dồn dập như muốn bật tung khỏi lồng ngực.

“Cơ thể của tôi chỉ tương thích với thế giới tôi sống. Khi bước qua ranh giới, tôi không bao giờ được phép quay trở lại nữa, và cũng không thể ở lại đây. Tôi không có quyền tồn tại cùng một thế giới với anh. Nói đơn giản, tôi sẽ tan biến vào không khí, vì tôi không thuộc về nơi này.”

Gã có hoa mắt không? Gã còn say ư? Không, hấn nói thật. Những chuyện hấn nói, từ đầu đến cuối, hoàn toàn thật. Gã tin rồi.

Cái tôi khác của gã đang mờ dần đi, trong suốt từ đầu đến chân dù đang ngồi lù lù trước mặt.

“Vĩnh biệt anh. Anh à, hai đường thẳng song song có cắt nhau đấy...”
Cảm thấy như mình sắp sửa mất mát cái gì lớn lao lắm, gã xúc động đến nỗi không sao thốt nên được lời nào. Mắt gã hoen đi, đỏ hoe.

“...Chúng cắt nhau ở vô cực...”

“...”

Hắn đã hoàn toàn biến mất. Chỉ trong khoảnh khắc.

Hai đường thẳng song song vẫn có thể cắt nhau ở vô cực. Ý của hắn là...?

Gã lờ mờ hiểu ra, vội vã quơ lấy điện thoại, run rẩy bấm dãy số quen thuộc.

“Em ơi... anh xin lỗi, cho anh và em một cơ hội.... Anh rất tình táo.... Anh không say!” ./.

Lưu Quang Minh – 6/2010

Lưu Quang Minh

Sinh 18/05/1988 tại TP.HCM

Hiện là sinh viên ngành Đồ họa - Mỹ thuật công nghiệp

Đã có truyện ngắn đăng trên các báo: Văn nghệ, Văn nghệ trẻ, Văn nghệ quân đội, Lao Động, Tiền Phong, Sài gòn giải phóng, Phụ nữ chủ nhật...

Thành viên bút nhóm thiếu nhi Nhiệt Đới

Giải nhì cuộc thi truyện cực ngắn Web Hội ngộ văn chương với truyện “Già trước tuổi”

Đã in: tập truyện ngắn đầu tay Gia tài tuổi 20 (NXB Văn Học – 3/2010)

Lưu Quang Minh

Đc: 63/14/4 Lê Văn Sỹ f13 q phú nhuận tp hcm. Đt: 0908018518 – 0822110885

Mail: lqmproduction@gmail.com

Link blog: <http://www.facebook.com/luuquangminhwriter>

Nick yahoo: luuquangminhpro

Website: www.luuquangminh.com